

Pismo škofa Maksimilijana ob začetku novega pastoralnega leta

Pogumno in z vero v novo pastoralno leto!

Vera, resnica in ljubezen

Dragi duhovniki in Božje ljudstvo celjske škofije, drage katehistinje in katehisti, animatorji in voditelji raznih skupin, dragi starši,

na začetku novega pastoralnega in katehetskega leta bi vas želel spodbuditi, **da se kot občestvo naše krajevne Cerkve odpremo Svetemu Duhu in z obnovljenim navdušenjem sprejmemo poslanstvo oznanjevanja vere, vsak v okolju, kjer živi in dela.** Prvo leto uvajanja v sinodalno razmišljanje je za nami. Premiki so narejeni. Odpiranje Svetemu Duhu pušča sledove. Okrepimo vezi novega življenja, ki ga Duh plete med nami in se zoperstavimo duhovom malodušja, skepticizma in relativizma, ki dušijo naša okolja.

Papež Frančišek je v svoji prvi okrožnici *Luč vere (2013)*, v kateri ni težko prepoznati »roke« njegovega predhodnika Benedikta XVI., zapisal, da je sodobna ideologija relativizma največja nevarnost tako za družbo kot za Cerkev, tako za življenje kot za vero. Kadar se več ne zastavlja vprašanja po resnici, ki ustvarja nujni okvir za človekovo življenje, zamre človekov spomin in na stežaj je odprta pot vsem vrstam fanatizmov – angelom smrti.

Tudi danes živimo v času, kjer se spreneveda z resnico. Za prepričljivo oznanjevanje Jezusovega evangelija je potrebno vedno znova obnavljati in preverjati svojo predanost Resnici. Resnica namreč osvobaja (Jn 8,32) in samo v njej bomo lahko prepričljivo in z navdušenjem oznanjali vero evangelija. Vera je neločljivo povezana z resnico. Še več, podrejena ji je in izhaja iz nje.

»Vera brez resnice ne odrešuje, ne daje gotovosti našim korakom in ostaja lepa pravljica, projekcija našega hrepenenja po sreči, nekaj, kar nas zadovolji le toliko, kolikor se hočemo predajati utvaram. Ali pa se skrči na lep občutek, ki tolaži in ogreva, a je podvržena menjavi našega razpoloženja in spremenljivosti časov ter ne more dati trdne stanovitnosti v življenju« (Luč vere, 24).

Vera je stvar celotnega človeka, tako njegovega duha, duševnosti kot telesa. Zato pravi apostol Pavel, da **»verujemo s srcem« (Rim 10,10).** »Srce je v Svetem pismu središče človeka, kjer so med seboj prepletene vse njegove razsežnosti: telo in duh, notranjost osebe kakor tudi človekova odprtost do sveta in drugih; razum, volja in čustveno življenje. Srce je sposobno držati skupaj te razsežnosti zato, ker je prostor, kjer se odpiramo resnici in ljubezni in dopuščamo, da se nas dotakneta

in nas v globini spremenita. **Vera spremeni celotnega človeka, kolikor se človek odpre ljubezni**« (Luč vere, 26).

Prava vera zato vedno preseneča, vedno vznemirja, ker izziva k večji ljubezni. Vera v Boga Očeta Jezusa Kristusa nikoli ni vzdrževala miru in edinosti za ceno resnice in ljubezni. Vera je samo tisto, kar zmore premagati logiko tega sveta.

Ker je vera zvezana z resnico, ne more biti ujetnica kakršne koli preračunljivosti, ne farizejske, ne herodovske (prim. Mr 8,15). Vera preprosto vidi dlje in globlje, saj razume delovanje Boga, ki je zvest svoji zavezi in svojim obljubam (prim. 1 Kor 1,9) in zmore obuditi od mrtvih (prim Heb 11,19). Samo vera, ki je zvezana z ljubeznijo, lahko prav spozna. »Razumevanje vere se začne tedaj, ko sprejemamo veliko Božjo ljubezen, ki nas notranje preoblikuje in nam podari nove oči, da vidimo stvarnost« (Luč vere, 26).

Dragi bratje in sestre, ne bojmo se stvarnosti, saj je to edini prostor, kjer lahko v tem veku živimo z Bogom. Ne bojmo se Boga, saj nas je vzljubil grešne (prim. Rim 5,6). Ne bojmo se lastne grešnosti, saj nam je Bog podaril Usmiljenega Odrešenika!

Maksimilijan, celjski škof